

Heltai Jenő
VALLOMÁS

Mi ketten egymást meg nem értjük,
Nagyon sajnálom, asszonyom,
De ha nem kellek szeretőnek
Egyébre nem vállalkozom.
Például arra, mit gyakorta
Szónoki hévvel mond kegyed,
Hogy meggyötört szegény szivének
Legjobb barátja én legyek.
Legjobb barát! szavamra mondom,
Megtisztelő egy hivatal,
De nem vagyok hozzá elég vén,
S ön aggasztóan fiatal.
Ön csupa élet, csupa illat,
Lángol vakít, hevít, ragyog,
Hát hogyne szomjaznám a csókját
Én, aki angyal nem vagyok?
Olyan kevés amit kívánok...
Ha osztzkodni restel is,
Legyen a tisztelt lelke másé
Nekem elég a teste is.
Legyen lelkének egy barátja,
Kivel csevegni élvezet,
De ez az örült,
ez a mamlasz,
Ez a barát nem én leszek.
Legyen övé minden
poézis.
És az enyém: csak ami tény,
Ő oldja meg a problémákat,
A ruháját viszont csak én.
Hogy ez a hang szokatlan önnek,
Kétségbe, kérem, nem vonom,
De annak, hogy megértsük egymást
Csak egy a módja asszonyom:
Adjon az Úr, ki egy tenyérből
Rosszat is, jót is osztogat,
Rosszabb erkölcsöket kegyednek,
Vagy nekem adjon jobbakat!